

Садржаји објављени на сајтовима "Е-новине" и "Пешчаник" у данима жалости због смрти патријарха Павла

Е-НОВИНЕ

@NOVINE

Наслов текста Петра Луковића о данима жалости у Србији

Cry Me A River

Потпис за фотографију – Борис Тадић над одром покојног патријарха

Love Will Tear Us Apart: Joy Division u Beogradu

Потпис за фотографију – митрополит Амфилохије Радовић и Борис Тадић дају изјаву, а између них се у позадини види портрет преминулог патријарха

Dead Or Alive: Amfilohije, Pavle, Boris

Одломак из текста "Сага о топлим очима" (потписана редакција "Е-новина"):

..."Ljubav prema životu i drugim ljudima kao najvišim hrišćanskim i humanističkim vrednostima iznenada se uselila u duše haških Srba. Zanimljivo je da se bujica bola i empatije zbog smrti 95-godišnjeg patrijarha u njihovim pravoslanim dušama nije javila ranije dok su desetine hiljada nedužnih ljudi ubijane u njihovim radnim poduhvatima. Da li su braća Lukić bar na trenutak pomislili na "duhovnog oca i svetionika našeg naroda" dok su palili žive ljude zajedno sa kućom

u kojoj su bili zaključani ili dok su streljali nedužne taoce na višegradskom mostu. Da li je Vlastimir Đorđević imao osećaj da ga sa "neba gledaju neke tople oči" dok je izdavao naređenja da se vrši asanacija terena i kosti nedužno ubijenih u hladnjačama razvoze širom Srbije? Da li je Vojislav Šešelj imao osećaj "ukora za greh" dok je svojim ksenofobnim zapaljivim govorima širio mržnju i direktno podsticao ljude koji su mu verovali da uzmu oružje i u ime srpstva i pravoslavlja počine najodvratnije zločin na prostoru Evrope nakon Drugog svetskog rata. Da li je Veselin Šljivančanin imao svest o tome da "je u svakoj prilici najvažnije biti čovek" dok je neselektivno i namerno sravnjivao Vukovar sa zemljom i pozivao navodno oslobođene civile da se sa belim zastavama predaju svojim "oslobodiocima"?

Iako patrijah nije nikada direktno pozivao na zločine koje su ožalošćeni haški stanovnici počinili, ćutanjem o njihovim zločinima i nedostatkom snage da se suprotstavi jurišnicima i ratnim huškačima iz redova SPC, on je zadužio ovo nesrećno bratstvo da ga danas vidi kao svetionik koji ih je vodio i koji će im i dalje sijati na umišljenom "pravedničkom putu". Da nije reč o najtežim psihičkim bolesnicima već sračunatim materijalistima najmračnije provinijencije, najbolje svedoče njihovi podebeli bankovni računi i ogromne vile u kojima se baškare njihove porodice. Lažni patriotizam i pozivanje na, paganstvu prilagođeno, pravoslavlje, uvek su iznad svega bili dobar biznis, a žrtve kao prateći rezultat tog biznisa doživljavane su kao neprijatna neminovnost, a neretko i kao bolesno zadovoljstvo."

Одломак из текста "Порука отвореног ковчега"; аутор – Жарко Кораћ

..."Ali, vrhunac licemerja bio je sam ispraćaj. Žandari i gardisti oko kovčega trebali su da simbolizuju da se radi o državnoj sahrani. Međutim, potpuno tuđ običaj, preuzet iz Rusije, da se kroz čitav grad nosi otvoren kovčeg, uveo je u Srbiju nešto potpuno pagansko. To je valjda učinjeno da bi više ljudi došlo na ispraćaj na ulice Beograda. Da se pokaže da je ovaj ispraćaj veći i od Brozovog, i od Đinđićevog, i od svakog mogućeg. Da je ideja sekularne države za navek sahranjena, da srećno hrlimo u teokratiju, gde se predsednik države, po svom iskazu, "konsultuje" sa patrijarhom oko važnih pitanja.

Izgleda da je sahrana patrijarha Pavla postala i pokušaj sahrane modernog društva, koje se vekovima gradilo upravo odvajajući se od crkve. Podeljena i posvađana crkva nameće se tako kao model organizacije koja treba da vodi društvo. A inače lično skromni i gotovo asketski patrijarh - kao najpoželjniji politički lider.

I tako su država i crkva sve izneverili. Prva svoj sopstveni Ustav, a druga životni primer svog

Како су испратили Патријарха

Пише: НСПМ

субота, 21 новембар 2009 23:37

preminulog patrijarha, koji popularnost nije stekao baveći se politikom, već dajući primer stilom svog života."

Srpsko takmičenje u tugovanju

Cry Me A River

Photo: Peter Lubinski

Love Will Tear Us Apart: Jay Division u Beogradu

ПЕШЧАНИК

 PESCANIK

Одломак из текста "Најава 384. емисије"; ауторка – Светлана Лукић

..."Kao i dobar deo vas, i ja se borim sa nelagodnom da govorim o smrti patrijarha Pavla, jer je veliki broj naših sugrađana, istinskih vernika, pogođen njegovom smrću na način koji mi, ateisti i agnostici, ne možemo da razumemo. Kako su odmicali dani žalosti i njegova smrt bila sve bezočnije zloupotrebljavana, moja nelagoda se smanjivala, jer mi je bila nametana, od predsednika, ministara i gradonačelnika do vladika i anonimnih pravoslavnih Srba, koje sam sretala i slušala po benzinskim pumpama, prodavnicama i pešačkim prelazima. U pitanju je ideja da se ovih dana povodom smrti jednoga čoveka utvrđuje lažna slika kako smo kao narod uzvišeni, ali i skromni i pred bogom skrušeni, kako smo anđeoski čisti kao što je to bio, po TV voditeljima, kuririma i novostima i blicevima već proglašeni svetac patrijarh Pavle.

Šta su uradile vladike, predsednik, novinari, fudbaleri i anketirane bankarske službenice – ponudili su nam samo sliku patrijarha Pavla kao skromnog i i smernog čoveka koji se vozio trolejbusom, koji je sam sebi šio mantiju i pravio cipele, čija je penzija bila 9000 dinara, koji nije gledao TV, slušao radio i čitao novine, koji je iza sebe od materijalnih stvari ostavio samo sat i budilnik... Ta slika je odmah projektovana na celu SPC, a onda, još kraćim putem, na ceo srpski narod. Za ova tri dana smo se identifikovali sa tom lažnom slikom i o nama i o patrijarhu i zaboravili na našu švercersku, piljarsku, korumpiranu, alavu, pokvarenu i pornografsku stvarnost...

Ako su vladike i predsednici i ministri hteli da žalimo za gubitkom patrijarha Pavla, zašto su od svake budale u kablovskim televizijama napravili moralne policajce koji su nam upadali u kuće i određivali kako Srbi treba da žale, zašto su od svake voditeljke na državnoj televiziji pravili udovicu i od svakog urednika nacionalnog radnika koji treba da nam pušta serije i emsije o veličanstvenim delovima srpske istorije: o Prvom srpskom ustanku, i o Drugom srpskom ustanku, o proboju solunskog fronta itd, koje nemaju baš nikakve veze sa životom, a ni sa smrću poglavara SPC. Nisu patrijarsi bili vojskovođe, ni državnici, čak ni u vreme proboja solunskog fronta. A onda, zašto smo se zaustavili, što ne dođosmo do devedesetih kada je patrijarh bio na čelu crkve koja je dobila do tada neviđeno važnu ulogu i ugled u društvu. Dakle, i crkva i država su nam ponudili sliku patrijarha koji živi monaškim životom, a potpuno ukinuli sitnicu da je on 19 godina, od 1990. do 2009. bio na čelu SPC.

Možda je tačno da se istorijska uloga nekog čoveka, pogotovo tako važnog, može dati tek posle nekoliko godina, ali ako su već svi u roku od 24 sata hteli da zacementiraju sliku patrijarha, tj. SPC i srpskog naroda, onda ću i ja da požurim i podsetim vas na samo nekoliko stvari.

Poglavar SPC 1991. godine u pismu lordu Karingtonu kaže da Srbi nikako ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne hrvatske države, već se moraju naći pod zajedničkim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajevima.

Patrijarh je bio veoma svetovno precizan – on zahteva da se iz Hrvatske moraju izdvojiti sve one teritorije na kojima je srpski narod aprila 1941. godine imao etničku većinu. Ovu poruku su vođe raškovići, babići, martići i hadžići jako dobro prihvatili i počeli da je primenjuju.

Patrijarh i SPC na čijem je čelu bio, svih ovih godina su dosledno istrajavali na ideji i politici da su Srbi vodili oslobodilački rat i da u takvom ratu ne može biti nikakvih zločina za koje bi neko morao da odgovara. Tako je patrijarh primio i blagoslovio generala Lazarevića pre nego što je krenuo u Hag, potpisao sa 60 srpskih intelektualaca zahtev za povlačenjem optužnice Haškog suda protiv Radovana Karadžića; patrijarh je birao da drži opelo Milanu Nediću i Dimitriju Ljotiću, ali je na sahranu Zorana Đinđića poslao Amfilohija Radovića, birao je da jedini i poslednji put ustane sa bolničke postelje i glasa za novi Ustav Srbije, tj. preambulu koja produžava agoniju kosovskih Srba i svih nas."

Одломак из текста "Политика саучешћа"; аутор – Теофил Панчић

..."Ovo nije ni mesto ni prilika za pomnije razmatranje lika i dela g. Stojčevića. Nesporno je da je svoju Crkvu vodio tako da ona mahom nije mnogo odstupala od raširenih tragičnih zabluda koje su nezamislivo unazadile Srbiju u ovih dvadesetak godina, ali je istina i to da bi mnogi drugi arhijereji na njegovom mestu bili mnogo radikalniji. Činjenica je i da je, svojim stilom života koji je nekako odgovarao popularnoj (to jest: idealizovanoj) predstavi o monasima, sasvim prirodno stekao masovno poštovanje „običnog sveta“, razumljivo zamorenog od toga što živi u razorenom društvu u kojem svaka baraba i zamlata – uključiv i one u rizama – mlati krvave milione i vozika se okolo - paunišući svoj banditizam - u najskupljim automobilima i džipovima.

S obzirom na sve to, hajde i da zažmurimo na inače relevantne „legalističke“ argumente oko toga zašto bi cela jedna država oficijelno žalila zbog prirodne smrti u vrlo dubokoj starosti jednog čoveka koji je, na kraju krajeva, bio predvodnik doduše većinske, ali ipak samo jedne od bezbroj verskih zajednica u Srbiji. Dakle, recimo da je dan Patrijarhove sahrane mogao biti proglašen Danom žalosti, manje zbog same njegove „funkcije“ (koja, dakle, strogo pravno gledano, uopšte nije „javna“) a više zbog ugleda i omiljenosti u „narodnim masama“. Međutim, proglašavanje tri dana žalosti naprosto je nešto što prelazi duboko na onu stranu elementarnog dobrog ukusa: radi se o jednoj patetičnoj, ulizivačkoj, a iznad svega faraonskoj gesti, protiv koje bi se sam Stojčević prvi pobunio. Velikih li hrišćana – ni toliko nisu mogli da nauče od njega, a ovamo im je te duhovni otac, te ovo, te ono...

Prostije rečeno, ova vrsta prenatravanog javnog oplakivanja karakterističnija je, recimo, za tiranske režime koji ostanu bez Vođe, gromoglasno ucveljeni (dok ne nađu drugog, bacajući se kamenjem na onomad tako zdušno ožaljenog prethodnika). Ona, dakle, nipošto ne dolikuje sopstvenom povodu.

I uopšte, možete li zamisliti ikoga zbog čije bi smrti (pa još prirodne i u dubokoj starosti; dakle, „slučaj Đinđić“ u startu je nešto drugo, zbog okolnosti u kojima je okončao svoj život) bila proglašena trodnevna žalost? Ima li takvog državnika? Političara? Pisca? Naučnika? Kotlokrpe? Nema šanse. U našem javnom i sekularnom svetu to ne dolazi u obzir: odmah bi vas sa svih strana razapeli na krst da ste, u najmanju ruku, megaloman. I bili bi savršeno u pravu. Ali, kada su najviši crkveni prelati u pitanju, tu se već lako pokaže sva beda, neznanje i trulež postkomunističkih elita, mahom malograđanske provenijencije (ne, dakle, u „klasnom“, nego u „duhovnom“ smislu). Zato su tako skloni brljotinama, čak i kada im ne nedostaje dobrih namera: zato što ništa ne znaju, i to im se baš dopada."

Одломак из текста "Конкурс за Фројда"; аутор – Теофил Панчић

..."Zato, pošto očigledno ne ide drugačije, imam jedan predlog, na liniji one znamenite «ako ih ne možeš pobediti, pridruži im se». Elem, glupo je da se stane na četvrtku, taman kada smo se uigrali. Zašto ostali gradonačelnici ne bi prihvatili i razradili Đilasovu inicijativu? Što je pa on bolji od njih? Mogao bi, recimo, petak da bude dodatni dan žalosti u Novom Sadu, subota u Nišu, nedelja u Kragujevcu, ponedeljak u Zrenjaninu... I tako redom, bar 365 dana, a za posle ćemo da vidimo. Žao mi je što ovo zvuči kao sprdnja, jer čovekova smrt nije za sprdnju. Ali, sprdnju prave oni koji je prave, ja je samo konstatujem. Čitajte, uostalom, Nušića, tamo sve piše, ništa spektakularno ja tu ne mogu da dodam.

Šta je to što progovara iz ove duboke, pri tome nepodnošljivo neartikulisane duhovne mizerije političke kaste, bilo vladajuće ili opozicione? Šta je to što vrišti iz ove skrnave bede od medija, iz tih nadobudno udovičkih toaleta, iz tih uvežbano tupih izraza lica, iz tog farisejskog mantranja prigodnih neumnosti? Ima li tog Frojda, tog majčinog sina, koji bi sve ovo dostojno ispsiholoanalizirao, koji bi nesmiljeno istražio šta nam se to ovih dana zapravo ukazuje i prikazuje, kako se to zove, šta nam to donosi, čemu se s tim uopšte možemo nadati?"

Одломак из текста "Неумесна држава"; аутори Снежана Чонградин и Матја Стојановић □□

"Izvedba najnovije predstave državnog vrha - patrijarhova smrt, pogodila je pravo u živac kolektivne histerije. U nedelju ujutru preneti je vest da je preminuo poglavar Srpske pravoslavne crkve. Iste večeri predsednik sekularne države Srbije Boris Tadić prisustvovao je zasedanju Svetog arhijerejskog sinoda, posle čega je proglašena trodnevna žalost. Četvrti dan od smrti patrijarha zakazana je sahrana. U ponedeljak uveče su kablovski operateri saopštili da će tokom ta četiri dana, bez novčane nadoknade, pretplatnicima biti ukinuto emitovanje dvadesetak kanala zabavnog sadržaja. Kablovski operateri su selekciju pravili odvojeno, ali svi su procenili da treba ukinuti oba hrvatska kanala. U utorak je država svojim zaposlenima podelila dnevnicе za odlazak u Rakovicu na sahranu, oslobađajući ih radne obaveze. Nezaposlene, mlade i penzionere država nije posebno motivisala - valjda se računa na to da oni i onako nemaju pametnijeg posla nego da dođu na sahranu.

Kako na prosečnog građanina deluje ovakav odnos države prema crkvi i šta im mediji preporučuju kao društveno prihvatljiv oblik ponašanja? U utorak uveče, kolona građana koji su hteli da obiđu telo pokojnog patrijarha izloženo u Sabornoj crkvi protezala se preko Trga republike, duž cele Knez Mihailove, do ulice Kralja Petra i ulaza u crkveno zdanje. Opšti muk i prinudna tuga zavladaše su glavnim gradom. Ljudi druge veroispovesti i ateisti su na par dana

Како су испратили Патријарха

Пише: НСПМ

субота, 21 новембар 2009 23:37

izbrisani sa spiska građana i postoje na nivou statističke greške.

Istraživanja javnog mnjenja iz godine u godinu pokazuju da građani Srbije najviše poverenja imaju u crkvu i u vojsku. To nije slučajno - te dve institucije su blisko sarađivale u ključnim trenucima naše novije istorije - tamo gde je uniforma vršila operacije, gazila je, pre ili kasnije, i neka od svetih nogu SPC. Zbog čijeg mrtvog tela građani satima stoje u redu?"